

Kakoršno posojilo, tako povračilo.

(Basen).

Zajec in lisica sta se nekega dne šetala skupaj. Zdajci ugledata deklico s košarico v roci. V košarici so bili gorki pečeni kruhki, ki so prav prijetno dišali. „Ali ti kaj diši?“ vpraša lisica zajca. „Nu, in kako prijetno“, odgovori zajec, „a teknilo bi še bolje.“ — „To lahko poskušaš“, reče zvita lisica, ubogaj me in napravi se hromea; deklica misleč, da te lahko ujame, odložila bode pletenico na stran, a jaz jo v tem hipu zgrabim in zbežim s pečenimi kruhki. Potlej pridi za menoj in delila si je bova.“ Zajec stori, kakor mu je bilo rečeno. Lisica s košarico domov prišedši, začela je kruh deliti mej svojo družino z besedami: „to za staro mater, to za mene, to za ujno.“ — Zdaj pride tudi zajec in zahteva polovico kruhkov. A lisica mu ne da nič, smeje se mu in ga zapodí pri vratih.

Minulo je gorko poletje in huda zima je nastala. Zopet se srečata zajec in lisica. Prvi še nij pozabil lisičje prevare in jedva je čakal, da bi se maščeval. Lisica zdihuje in mu toži, koliko gládú ima terpeti v tej hudej zimi. „Nu“, reče jej zajec, „temu se lahko pomore; ribe so prav dobra in tečna jed!“ — „O ko bi jih le imela, vzdihne lisica.“ — „Nič laže nego li to! Pojdi tja na ribnjak, vtakni rep v vodo, in kmalu se ti ribe vjamejo.“ Lisica verjame zajcu, gre na ribnjak in stori po njegovem nasvetu. Sedela je dolgo na ribnjaku in čakala, da bi se prijele ribe njenega repa, a zamán, nobena riba se je ne prime. Naposled se razjezí in sklene iti v vas po mastnega petelina. Ali o joj! na nobeno stran se ne more ganiti, ker rep se jej je primrznil na ribnjak, in vse poskušnje, da bi si ga oprostila, ne pomagajo nič. V tem žalostnem stanju jo obišče zajec z debelim cepcem. „Nu, strina lisica, ali vam so ribe v slast?“ — Lisica ga zaničljivo pogleda in molči. Zdaj vzdigne zajec cepec ter maha od vseh strani po ubogej lisici, rekoč: „ná, to imaš za staro mater, to zase, to za ujno!“ — Lisici je bilo to preveč in žalostno je poginila na ribnjaku.

D. M—ón.

Učenci z učiteljem na prvem pomladnem sprehodu.

Nekega dne koncem meseca marca je solnce posebno gorko in prijazno sijalo na zemljo, in njegovi topli žarki so povsod izbujali novo življenje. Ugoden veterc je osušil pota, a po skritih jamah in dolinah se je tajal še ležeči sneg. Solnčna gorkota je razkadila mokrotne megle, ki so se vlačile dolgočasno po dolinah od gozda do gozda. Ta prelep božji dan je vabil vsacega v oživljavačo se naravo, da bi zunaj na prostem užival čisti pomladni zrak. Nij čuda, da se je tudi šolska mladina danes med potjo nekoliko mudila. Občudovala je nešteto množico bilek in trav, brstov in evetov, ki so polagoma rili iz vnovič probujene zemlje. Tihi mir je kraljeval v zraku in pristrčno se je veselila cvetoče pomladi. Tudi gospod učitelj je danes bral na licih šolskih otrok neko vročo notranjo željo. Rad je imel pridne učence, a mladina je tudi njega ljubila. Vdana mu je bila kakor dobri otroci svojim starišem.